

ת"פ 41556/11/15 - מדינת ישראל נגד ח. מ. ל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41556-11-15 מדינת ישראל נ' ל
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-مولר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
ח. מ. ל.
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדיון, וكمצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה על החלטתי לזכות את הנאשם.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, הכולל שני אישומים בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 2(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); היוזק לרכוש בمزיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; ותקיפת קטיין על ידי אחראי, לפי סעיף 2(ב) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 15.2.14, בבitemם של הנאשם והמתלוננת א' ב' (להלן: "המתלוננת") שהיו נשואים בעת הרלוונטיות, נתגלו ויכוח בין השניים, במהלכו חטף הנאשם מידה של הפלפון, משך הנאשם את המתלוננת בידייה ובגופה, דחף אותה, היכה אותה ברגליה באמצעות אגרופים ושרט אותה באכבעותיה. בהמשך, עלה עצמה המתלוננת בחדר השירותים, וזאת לאחר שלקחה את מכשיר הפלפון. הנאשם פרץ את דלת השירותים ודחף את המתלוננת למקלחת. כתוצאה מעשי הנאשם, נגרמו למtalוננת סימנים כחולים בידייה, ברגליה ובישבנה וכן שריטות באכבעותיה. כמו כן, נשבר מכשיר הפלפון שלה. על פי עובדות האישום השני, ביום 16.3.15, בעת שהה בביתם, דחף הנאשם אתתו הקטינה ש.ל. והיכה בה באפה באמצעות אגרוף. כתוצאה ממעשיו הנאשם, נגרמה לקטינה אדמדומיות בלחיה הימנית.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת ואמה. כן הוגשו מזכירים, דו"ח פעללה ועוד"ח מעצרו של הנאשם מיום 17.3.14 ותמונהו בהן ניתן לראותות חבלות על גופה של המתלוננת ונזק לדלת עצ. מטעם ההגנה נשמעה

עדותם של הנאים.

4. אקדמיים ואצ"ן, כי לאחר שמייעת הראיות ולאור עדותה של המתלוננת, חזרה בה המאשימה מהאישום השני. כאמור, הנאשם השני מייחס לנאים תקיפה של בתם הקטינה של בני הזוג (יש לצ"ן, כי בכתב האישום נרשם כי האירוע הנוגע לקטינה ארע ביום 16.3.15, אלא שעל פי הראיות שבאו לפני יש להניח כי מדובר בטעות והכוונה, כפי הנראה, היא ליום 16.3.14). הנאשם, בתשובתו לאישום, כפר לחלוון בעבודות האישום הראשון, כאשר ביחס לאישום השני טען כי ביום האירוע בתו הקטינה הגעה למיטהו וקפזה עליו, ובתגובה אינסטינקטיבית הוא היזז אותה ממנה ללא כוונה לתקוף אותה. עדותה בבית המשפט תארה המתלוננת את האירוע באופן המתישב עם דבריו של הנאשם. המתלוננת טענה, כי במועד האירוע בתם הקטינה של בני הזוג ראתה את הנאשם במיטה ומתרעם התלהבות והתרגשות קפזה על המיטה והתיישבה עליו וכאשר הוא התעורר ופקח את עיניו "**הוא סוג של הניף, היזז ונפלה על הרצפה**", וטור כדי דבריה סימנה בידה תנועה של הנפת היד הצידה (עמ' 7, ש' 23-32; עמ' 8 ש' 1-6). העודה נשאה כמה זמן חלף מאז שהילדת העירה את הנאשם ועד שהעיף אותה הצידה ותשובתה הייתה "**אולי שנייה לא. הוא פקח את העיניים והיזז אותה הצידה**" (עמ' 8, ש' 16), ובהמשך הדברים אמרה "**זה לא שזה נעשה בכוכונה, אני לא בטוחה שזה נעשה בכוכונה להעיף את הילדת ולדוחף אותה כדי שהיא תיחבל, זה לא נעשה בכלל זה, לדעתי זה פשוט היה אולי אינסטינקט**" (עמ' 8, ש' 18-19). כאמור, נכון דברים אלה חזרה בה המאשימה מהאישום השני. לפיכך, נכון הקבוע בסעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מורה על זיכוי של הנאשם מאישום זה.

5. בטרם נכנס לפרטי האישום הראשון, אפרט בקצירה את הרקע לאירועים הנטען. הנאשם והמתлонנת היו נשואים במשך כ-4.5 שנים, לרבות בעת הרלוונטיות לכתב האישום. לבני הזוג שני ילדים קטנים, חיים בני 8 ו-6.5. בתחילת הקשר ביניהם ניהלו בני הזוג אורח חיים חרדי אורתודוקסי, אלא שבשלב מסוים המתлонנת שינתה מאורחות חייה ועל רקע זה, בין היתר, נתגלוו ביניהם מחולקות. התלונה הוגשה ביום 17.3.14, בשושן פורים, מספר ימים לאחר שהמתlonנת קיבלה לידיה מכתב מבית הדין הרבני המודיע על פתיחת הליך גירושין. האירוע המפורט באישום הראשון התרחש, על פי הנטען, כחודש לפני הגשת התלונה, ביום 15.2.14.

המתלוננת טענה כי ביום שבת 15.2.14, בשעות אחר הצהרים, היא השתמשה בביתה בטלפון הניין. כאשר הנאשם ראה זאת הוא כעס מאוד על חילול השבת וחתף לה את הטלפון מהיד, "מהחטיפה נהייה כזה מכות, חטיפות, הוא דחף, הצלחתי להגעה לשירותים, געלותי את עצמי בשירותים כדי שיהיה לי הגנה באותו רגע, והטלפון כבר חזר אליו, אחרי שהוא חטף לי את הטלפון הצלחתי להוציא את זה ממנו ולקחתי את זה לשירותים ונעלמי את עצמי, הוא פרץ את הדלת אולי בבעיטה, נהייה חור בדלת, מתוך הדחיפה הזה הטלפון נפל, נשבר, והטלפון חזר לידי של חיים, הוא הצליח לקח את זה מהרצפה" (עמ' 6, ש' 9-13). המתלוננת טענה כי הנאשם היכה אותה ב"בוקס" בירך, בחלק החיצוני והפנימי, ובאזור הישבן. לאחר מכן, כאשר הוא נכנס לשירותים, הוא דחף אותה עם הטלפון, הטלפון נפל על הרצפה ונשבר לו המשך. הנאשם לקח את הטלפון ויצא מהבית עד מוצאי שבת (עמ' 7, ש' 7-9). לטענות המתלוננת, כאשר הנאשם שב הביתה במקומות שבת הוא הבטיח לה שיחזר לה טלפון מותקן, ואכן הוא החזיר לה טלפון חדש. בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי ימים ספורים לפני שפנתה להتلון במשטרת קיבלה לידיה תביעה גירושין מבית הדין הרכבני. כאשר נשאלה מדוע הגישה את תלונתה במשטרת

רק כחודש לאחר האירוע, השיבה כי בנסיבות השבת שבה אירע האירוע הנאשם חזר, החזיר לה את הטלפון והבטיח לה טלפון חדש אחר, ואמנם אחרי יומיים היא קיבלת את הטלפון, הדברים נרגעו "וההתנהגות היפה חזורה", אלא שכחודה לאחר מכן, בשושן פורים, אמה הגעה לביתה וכאשר ראתה את דלת השירותים שבורה שאליה אותה מה קרה, ולאחר שהמתלוננת תארה בפנייה את שארע, האם אמרה לה שעלייה לעשות מעשה ובהתאם הן פנו להגשת תלונה במשטרת. המתלוננת אישרה כי לא סיפרה במשטרת שכמה ימים קודם לכן קיבלת תביעת גירושים והסבירה כי לא חשבה שיש קשר בין הדברים. כן אישרה המתלוננת כי סירבה לפניה שנעשה אליה כמנה לאחר הגשת התלונה להגיע לעימות עם הנאשם, והסבירה שבאותה עת, אף שהיה כבר פרודים, הקשר ביניהם היה טוב, הנאשם השתנה, והוא לא מצאה לנכון לעשות עימות. בנוסף על מ Laudatona של המתלוננת כי הליך הגירושין החל לאחר תקופה ארוכה בה יחסיהם עלו על שרטון ולאחר שהנאשם גילה כי היה בוגדתו בו.

7. אמה של המתלוננת סיפרה בעדותה כי בעת הרלוונטיות הייתה מגיעה לביתה של בתה (המתלוננת) והנאשם אחת לשבוע, על מנת לשמור על ילדיהם ולסייע בעבודות הבית ביום שבתה הייתה נסועת ללימודים ב---. לדבריה, במועד האירוע השני, בשושן פורים, הגיעו למקום לאחר שבתת התקשרה אליה. בתה הצינה לה את המכתב שקיבלה מבית הדין הרבני והראתה לה חבלות על גופה, "החליטי שאני לוקחת אותך למשטרה...", כך אמרה, ופנתה ביחס עם בתה לתחנת המשטרה להגשת תלונה על תקיפה (עמ' 19 ש' 9-5).

8. הנאשם בעדותו הכחיש כי תקף את המתלוננת וטען כי לא היו דברים מעולם. לדבריו, התלונה הוגשה לאחר שהמתלוננת קיבלה את תביעת הגירושין, על מנת להוציאו מהבית ולהזכיר שאמה של המתלוננת **"המרידה אותה"**. הנאשם טען כי כאשר הכיר את המתלוננת היא החלה לחיל שבת, אך עם נישואיהם ובהתאם לבקשתו שומרה שבת. כך היה בשנה הראשונה לנישואיהם, עד שהחלה **"לחזור חזורה לאמת שלה"**, לדבריו, ולא לשמור שבת. לטענת הנאשם, הוא ידע על חילול השבת כשתיים לאחר הנישואין ובהמשך הוסכם כי היא תעשה זאת בסתר **"זהה המשיך על מי מנוחות"** (עמ' 24 ש' 3-16). הנאשם סיפר כי במשך תקופה ארוכה קודם להגשת התביעה בבית הדין הרבני ידע שהמתלוננת בוגדת בו, ולאורך חודשים רבים העסיק חוקר פרטי שעקב אחר המתלוננת. לדבריו, בכל אותה עת חיכה לראיות שיאפשרו לו לפתח תיק גירושין ובמקביל התנהג אל המתלוננת באופן **"הכי טוב שיש... שלא תרגיש שאני עושה משהו מאחרורי הגב שלה"** (עמ' 26 ש' 1-7). הנאשם שב וטען כי ידע לאורך זמן שהמתלוננת מחללת שבת ולא שומרת על צניעות, אך **"זה לא היה פונקציה. יותר נכון, אני שחררתי אותה כמה שיותר שהיא לה יותר זמן ואופציות לעשות שטויות... אני כל הזמן רציתי שהיא תעשה עוד שטויות כי רציתי לפתוח תיק ולהשתחרר ממנה"** (עמ' 26 ש' 14-20).

9. לאחר בוחנת מכלול הראיות שהובאו בפניו, הגיעו למסקנה שלא הורם הנintel להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיחסו לו באישום הראשון.

10. המדובר עבוניינו במצב של "גירה מול גרסה". אף שכך אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה גם בהיעדר תוספת ראייתית, הרי שעל מנת לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות יחידה של קורבן העבירה על השופט היושב לדין **"להזהיר עצמו"** ולדקדק בבדיקה העדות (ר', למשל, ע"פ 1275/09 פלוני נ' מ"י (פורסם במאגרים); **ו' קדמי על הראיות - חלק ראשון**, 470-473).

לא מצאתי כי ניתן להעדיף את גירסת המתלוונת על פני גירסתו של הנאשם באופן מובהק ולקבוע את אשמו של הנאשם במידה הנדרשת בהליך הפלילי.

ראשית, אין להטעם מן העובדה שהتلונה במשטרת הגישה כחודש לאחר האירוע הנטען וימים ספורים לאחר שהמתלוונת קיבלה לידיה את תביעת הגירושין שהוגשה לבית הדין הרכני, ובנסיבות בהן הבינה שה坦נהגתו של הנאשם כלפיה בתקופה שקדמה לכך (ניסיונו לרצות אותה ורצוינו לפנותו לשיעוץ נישואין כדי לשמר על הקשר), ועודעה רק כדי "**להרדים אותה**", קלשונה (עמ' 9 ש' 29-6).

המתלוונת לא הזכירה בתלונתה במשטרת את עובדת קבלת המכתב מבית הדין, ובנסיבות עדות האם במשטרת מצא החוקר לפנותו למילונת ולשאול אותה האם זו הסיבה שהוגשה תלונתה. המתלוונת השיבה כי לא נסתה להעלים וטענה כי לא ידעה שנותן זה הוא רלוונטי (מזכיר ת/4). חurf טענת המתלוונת לפיה לא סבירה שיש קשר בין הדברים, אך ברור שעניינו הגשת התלונה איננו מקרי ולא ניתן להתייחס לכך במנותק מתביעת הגירושין אותה קיבלת המתלוונת לידיים שקדמו לכך, זאת לאחר שבכל החדש שחלף מאז האירוע לא מצאה לנכון לפנות למשטרת. התלונה במשטרת אף היוותה, כפי הנראה, את הבסיס להוצאה צו הרחקה כנגד הנאשם ולהוציאתו מביתם המשותף באותה עת (עמ' 13 ש' 12). בכך יש להוסיף, כי בתלונתה במשטרת טענה המתלוונת שהנתן תקף את בתם הקטינה, בעוד שבבית המשפט אישרה למעשה כי לא דיקפה בתלונתה והסבירה כי מדובר היה ככל הנראה בתנועת יד אינסטינקטיבית לאחר שהבת קפיצה על הנאשם בעודו ישן, ובנסיבות דיבוריה אלה אף חזרה בה המשימה מהאישום השני. אין בדברים אלה כדי לומר שבהכרח אין אמת בתלונה שהוגישה המתלוונת בטענה לתקיפתה, אך בוודאי ישננה הצדקה לבחון אותה בזיהירות.

כפי שניתן היה ללמידה מטעם הפניה למשטרת הייתה ביוזמת אמה של המתלוונת, שלא היססה לבטא בעדותה בבית המשפט את דעתה השילilit על הנאשם ועל תפוקודו כאב (וזאת בניגוד מוחלט לעמדת המתלוונת עצמה שבקשה להציג בתחילת עדותה כי הנאשם השתנה וכיום הוא "**אבא לモופת**"). בכלל, בכל הנוגע לעדותה של האם יש לומר, כי העדות הייתה לא סדורה ולא עקבית. האם לא הייתה עדת ראייה לאירוע עצמו, עליו נודע לה באיחור של חדש, בשושן בפורים, מפי בתה, אך גם בעניינים עליהם העידה מידיעתה שלא התאפיינה עדותה בחוסר בהירות וחוסר עקביות, עד כי לא ניתן לסמן עליה ממצאים כלשהם.

המאשימה הפניה לתמונות של החבלות הנטענות (ת/9), בהן נראים סימנים כחולים על ישבנה של המתלוונת ועל החלק הפנימי של רגלה וכן שריטה קטנה בגב כף ידה, וביקשה לראות בכך תמייהה לගירסתה של המתלוונת. לא מצאתי כי ניתן לראות בתמונות תמייה ממשית או מספקת לगירסת המתלוונת, זאת מן הטעם שלא הוכח מתי צולמו תמונות אלה, נקודת לגבייה נתגללו סתיירות מהותיות, ו邏輯 לא ניתן לקשור את החבלות הנראות בתמונות לאירוע שבנדון דווקא. בעדותה לפני טענה המתלוונת כי היא זו שצילהה את התמונות במקומות אותה שבת או במועד אחר בסמוך לאירוע התקיפה, מיד לאחר שהנתן החזר לה את הטלפון שלה (עמ' 14 ש' 20 - עמ' 15 ש' 2). המתלוונת הבירה כי הראותה לחזור את התמונות בטלפון כיוון שבעתה שהגיעה להגיש תלונה כבר לא היו סימנים על גופה (עמ' 15 ש' 6-8). בניגוד לדברים אלה, בשלב הגשת התלונה במשטרת אמרה המתלוונת כי אמה היא שצילהה את התמונות (מצרך מיום 18.3.14, ת/3). כאשר נשאלת המתלוונת בבית המשפט לפרש הסירה בנקודה זו, אמרה כי היא צילמה את התמונות, אך הייתה תמונה אחת שהיאקשה לה לצלם, אותה צילמה אמא שלה

(עמ' 17 ש' 8-9), הסבר שאף הוא אינו עולה בקנה אחד עם הטענה כי במועד הגשת התלונה כבר לא היו סימנים על גופה. בהמשך טענה המתלוננת כי בשל חלוף הזמן אינה זוכרת, אך לדעתה תסבירות הילדה צולמו בשושן פורום והתסבירות החבלות שלל גופה צולמו זמן לאחר אירוע התקיפה הנטען לאחר מכן שקיבלה את מכשיר הטלפון חזרה. הנזק לדלת, כך טענה, צולם כנראה בבוקר הגשת התלונה (עמ' 17 ש' 19-29). גם עדותה של האם בנוגע לצילום התסבירות הייתה רצופת סתריות ולא שפכה או רעל מועד צילומו. בתחילת עדותה טענה האם כי כאשר הגיעו אל בתה בשושן פורום, הראתה לה הבת את החבלות על גופה (עמ' 18 ש' 19-28). בהמשך (ובתשובה לשאלת מדריכת בחקירה ראשית) גרסה האם כי ראתה את החבלות "חלק בתסבירות וחלק על הגוף שלא" (עמ' 19 ש' 18-19). בחקירה הנגדית טענה האם כי המתלוננת היא שצילה את החבלות על גופה והראתה לה באותו יום בו הגיעו לביתה (עמ' 20 ש' 25-30; עמ' 21 ש' 29; עמ' 22 ש' 5-6). הנה כי כן, טענת המתלוננת כי התסבירות צולמו בסמוך לאחר האירוע וכי חדש לאחר מכן, בעת שהוגשה התלונה, כבר לא היו סימנים על גופה אינה מתישבת עם טענותה במשטרת כי אם היא שצילמה את התסבירות, שהרי לאמה נודע לראותה על התקיפה רק ביום הגשת התלונה. הדברים אף לא מתישבים עם טענתה האם כי ראתה סימנים על גופה של המתלוננת באותו מועד. נוכח סתריות אלה, לא ניתן לקבוע מתי צולמו התסבירות וכפועל יוצא לא ניתן לקבוע כי התסבירות אمنם משקפות חבלות שאரעו למתלוננת במועד הנטען.

14. גם לעניין הנזק בדلت לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת כי זה אכן ארע על ידי הנאשם במועד הנטען. המתלוננת טענה כי במועד המצויין בכתב האישום ולאחר שנעלה עצמה בשירותים, פרץ הנאשם את דלת השירותים "**אולி בבעיטה, נהיה חור בדלת**" (עמ' 6 ש' 12). בחקירה במשטרת החחש הנאשם את הדברים וטען כי הדלת הייתה שבורת ממשך זמן רב (ת/6 ש' 43). בתסבירות ניתנת לראותה חור/SKU בדלת עצמה ונזק נוסף מצד הדלת (ת/9). כאמור, המתלוננת טענה כי תסבירות הדלת צולמו ביום הגשת התלונה במשטרת, קרי בחודש לאחר האירוע הנטען, כאשר לטענתה בפרק הזמן שמאז התקיפה ועד להגשת התלונה אמה לא הייתה בביתם "**אחרת הייתה רואה**" (עמ' 11 ש' 1-4). אלא שהאם בעדותה טעונה כי הייתה מגיעה לדירת הבית אחת לשבוע באופן קבוע, ביום בהם בתה נסעה ללימודיה ("**כל שבוע אני הגעתי כדי לעשות בייביסטר... כל שבוע הייתי שם וראיתי מה הולך. מידי פעם ראיתי כל מיני דברים שבורים, לא מסודרים, לא מטופלים...**" - עמ' 18 ש' 2-10; עמ' 20 ש' 9-10), ולא ניתן הסבר מספק כיצד לא ראתה קודם לשושן פורום את הנזק לדלת, נזק בולט ונראה לעין, גם על פי טענתה היא (עמ' 20 ש' 7-19). ביחס לנזק הנטען למכשיר הפלפון של המתלוננת, הרי שלא הובאו כל תימוכין לטענה זו.

15. אל מול אלה עומדת גירסתו של הנאשם, אשר שלל מכל וכל קומו של אירוע התקיפה וגרימת נזק. אמןם, הסבירו של הנאשם לגבי חבלות הגוף שהוזגנו לו בתסבירות מעוררים תמייהה. הנאשם טען כי בחקירה במשטרת כי "**זה לא סימנים כחולים, יש לה בעיה ברגליים**" (ת/6, עמ' 35), וגם בחקירה בית המשפט טען כי באותה תקופה סבלה המתלוננת מבעיות ברגליים וטופלה בקופת חולים בנסיבות (**עמ' 26 ש' 21-26**), וזאת בניגוד גמור לדברי המתלוננת, שהחחשה בעדותה כי סבלה אי פעם בעיות או משטפי דם ברגליה או בגופה (עמ' 15 ש' 15-17). יש לציין בהקשר זה, כי בסיכוןיה טענה ב"כ הנאשם כי מעדות אמה של המתלוננת עליה כי באותה עת למדת המתלוננת רכיבה טיפולית ולפיכך הועלה השערת לפיה החבלות נגרמו לה כתוצאה מרכיבה על סוסים, אלא שהשערה זו הועלה רק בשלב הסיכומים מבלי שהמתלוננת או אמה אף נשאלו בקשר לכך. מכל מקום, ואף שהסבירו של הנאשם בנקודתה זו אינם נתמכים

בדבר ומעוררים תמייהה, אין בכר מושם תחליף לראיות הנדרשות מטעם המאשינה וודאי שאין בדברים אלה כדי לבסס את אשמו של הנאשם.

.16 לאור כל המפורט לעיל, לא מצאתו כי ניתן להעיף את גרסתה של המתלוננת באופן מובהק על פני גרסתו של הנאשם. נכון אי הדיוקים שנתגלו בעדויות המתלוננות ואמה, ובහינתו המעניין האפשרי להגשת התלונה - על רקע תביעת הגירושין שהגיש הנאשם כנגד המתלוננת - קיים קושי להרשיע את הנאשם על סמך עדותה של המתלוננת בלבד, ולכן יש לזקותו מחמת הספק מהଉירות שיויחסו לו באישום הראשון. וודges, אין במסקנה זו כדי ללמד שהמתלוננת אינה דוברת אמת או כדי לשולח לחלוון את גרסתה. המתלוננת העידה בכלל באופן מרשים, גם בעניינים שהיו פחות נוחים לה, מסרה גירסה סדרה ועקיבית בכל הנוגע לאיורע התקיפה, ויתכן אף שגרסתה גוברת על זו של הנאשם במאזן ההסתברויות, אך כידוע בכר אין די לצורך הרשעה בפליליים. עיתוי הגשת התלונה, השימוש שנעשה בהליך הפלילי לצורכי הוצאת צו הרחקה כנגד הנאשם, האשמה האב במעשה חמור של תקיפת בתם המשותפת כאשר רק בהליך זה הבהירה המתלוננת שכנראה הייתה זו תנוועת יד אינסטינקטיבית, אי הדיוקים בעדויות וחוסר היכולת לראות בתמונות שהוגשו תמייקה ממשית לעדותה של המתלוננת, הם שմבוסטים במקרה זה את הספק הסביר.

.17 אשר על כן, אני מורה על זיכוי של הנאשם.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.